

**Relațiile dintre avocat și magistrat
în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului**

**The relationship between lawyer and magistrate
in the case-law of the European Court of Human Rights**

**La relation entre l'avocat et le magistrat
dans la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme**

av. stagiar drd. Maria – Mădălina Stan

Baroul Bihor

***Rezumat:** Prin intermediul lucrării de față, mi-am propus să surprind, într-o manieră, desigur, non-exhaustivă, relația dintre avocat și magistrat prin prisma celor mai de seamă valori aflate la baza sistemului judiciar: independența și imparțialitatea. Fiind mereu în slujba justițiabilului, avocatul și magistratul au un rol deosebit: militarea pentru dreptate, adevăr și bunăstare socială. Scopul celor două profesii se bucură de o atenție deosebită și din partea Curții Europene a Drepturilor Omului care, în jurisprudența sa, le conferă un loc central și o semnificație aparte. Cu toate acestea, avocatul sau magistratul nu sunt doar profesioniști, ci și ființe umane, rupte din mijlocul societății. Are acest lucru o oarecare înrâurire asupra exercitării profesiei?*

***Cuvinte cheie:** avocat, magistrat, jurisprudență, CEDO, imparțialitate, independență.*

***Abstract:** Throughout this paper, I set out to capture, of course, in a non-exhaustive way, the relationship between the lawyer and the magistrate in terms of the most important values underlying the judiciary: independence and impartiality. Always in the service of the litigant, the lawyer and the magistrate have a special role: the fight for justice, truth and social welfare. The purpose of the two professions also enjoy special attention from the European Court of Human Rights, which, in its case - law, gives them a central place and a special significance. However, the lawyer or the magistrate is not only a professional, but also a human being, torn from the middle of society. Does this have any bearing on the exercise of the profession?*

Keywords: lawyer, magistrate, jurisprudence, ECHR, impartiality, independence.

Considerații introductive

Făuritor al dreptății, cavalier de elită al bunăstării justiției. Poziții antagonice, substanță distinctă, menire de-o seamă.

Două roluri bine conturate și indispensabile, două entități care își au idealul în salvarea adevărului și în triumful probității, doi vlăstari ai aceleiași rădăcini.

Din roadele acestor cuvinte se nasc două personaje din ce în ce mai controversate și mediatizate, atât raportat la circuitul deschis, cât și la congruența dintre ele însele: *magistratul și avocatul*¹.

Temelie comună a obârșiei lor, respectul, buna - credință, integritatea, onoarea, competența și obiectivitatea constituie principii de neclintit în lumina cărora este înfăptuit actul de justiție și care guvernează legăturile dintre cele două profesii.

În virtutea acestui concept de „înăptuire a justiției”, magistratul și avocatul reprezintă actorii esențiali, fără de care este imposibil să se realizeze o judecată dreaptă și obiectivă.

Pentru Platon, justiția este o armonie dintre suflet și stat, pentru Aristotel, justiția este o virtute. De aceea, este lesne de înțeles că, mereu aflați în slujba interesului superior al cetățeanului, magistrații și avocații luptă cu înverșunare pentru același scop esențial: afirmarea și biruința drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, pentru ca fiecare justițiabil să găsească în persoana lor și în puterea judecătorească demnitate, onestitate, echitate, corectitudine, cinste.

1. Autoritatea judiciară – domeniu de congruență al profesiilor juridice

1.1. Concepte teoretice

Înainte de a intra în subiectul principal al lucrării, este necesară marcarea unor referințe aflate în strânsă legătură cu profesiile amintite și care reprezintă cadrul în care acestea se dezvoltă și își au aplicarea.

¹ Notă: În lucrarea de față, ne vom referi cu precădere la magistrați în sensul de judecători.

Conceptual, avocatul și magistratul se bucură de o atenție sporită din partea Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare, Curtea), care, în jurisprudența sa, afirmă că pentru a deveni incident, atributul de „stat de drept” trebuie să conțină, printre altele, și un sistem al autorității judiciare, în care garanția drepturilor și libertăților fundamentale, precum și a supremației legii să fie asigurate în conformitate cu Convenția Europeană a Drepturilor Omului (în continuare, CEDO²) și cu jurisprudența oferită de Curte. Această garanție se concretizează prin activitatea magistraților și avocaților, care au un rol - cheie în respectarea optimă a respectivei ținte². În același timp, magistrații și avocații au o datorie principală reciprocă: respectarea nepartinică a legii și a principiilor echității și independenței.

Noțiunea de „autoritate judiciară” a fost definită și amintită ca având la bază un mecanism care înglobează justiția, precum și judecătorii în calitatea lor oficială. Expresia include, în mod special, faptul că instanțele de judecată sunt acceptate de către particulari ca fiind forul adecvat în vederea valorificării drepturilor și obligațiilor legale în vederea soluționării litigiilor în conexiune cu acestea. Mai mult decât atât, publicul larg, într-o variantă legată mai degrabă de un ideal, manifestă respect și încredere în capacitatea instanțelor de a îndeplini această funcție³.

1.2. Independența – garanție a exercitării optime a funcțiilor

Concluzionând, este unanim acceptat că, atunci când se discută despre sistemul juridic, automat se inoculează ideea de *imparțialitate și independență*, ca valori de căpătâi pentru buna funcționare a circuitului judiciar și pentru exercitarea profesiilor juridice. Legăturile dintre magistrați și avocați nu pot fi analizate în afara lor, deoarece funcția de judecată *lato sensu* impune o trasabilitate a activității profesiilor care nu poate exista decât în limitele acestora și respectarea lor la cele mai înalte standarde, atât între cele două funcții, cât și vizavi de părțile din litigiu.

Respectivele concepte se desprind din aplicarea Articolului 6 din Convenție, fiind interpretate de către Curte în jurisprudența sa ca având o semnificație autonomă. Astfel, unul dintre cele mai remarcabile și controversate drepturi garantate Convenție, anume dreptul la un proces

² Avizul nr. (2013) 16 privind relațiile dintre judecători și avocați, adoptat de către Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE), în perioada 13 – 15 noiembrie 2013, la Strasbourg, disponibil pe www.unbr.ro.

³ CEDO, Cauza *The Sunday Times c. Regatului Unit* (nr. 1, Cererea nr. 6538/74, Hotărârea din 26 aprilie 1979), pct. 55, cauza *Worm c. Austriei* (Cererea nr. 22714/93, Hotărârea din 29 august 1997), pct. 40.

echitabil, nu poate fi valorificat în lipsa lor, fiind lipsit de esența sa primordială. Aceste noțiuni sunt privite drept interconectate și dependente, iar Curtea le analizează împreună, ca un tot unitar⁴.

Cu referire la independență, aceasta se raportează atât la celelalte puteri în stat, anume legislativă și executivă⁵, cât și la părțile din litigiu⁶. Curtea amintește că trebuie atinse mai multe condiții statutare pentru ca aceasta să fie considerată incidentă. Pentru ca o instanță să aibă această însușire, în virtutea art. 6 § 1 din Convenție, trebuie să se țină cont de modul de numire al magistraților, mandatul acestora, existența garanțiilor împotriva presiunilor externe și întrebarea dacă organismul prezintă o așa - numită aparență de independență⁷.

Dintre cele amintite mai sus, înțelesul sintagmei „aparența de independență” este oarecum vag și incert, deoarece nu prezintă cu exactitate ceea ce ar trebui să transmită un organ judecătoresc către exterior pentru a crea o astfel de aparență. Jurisprudența Curții conferă o importanță sporită acestui aspect, făcându-se referire la dictonul englezesc conform căruia „nu trebuie doar să se facă dreptate, trebuie să se și vadă că se face dreptate”⁸. Mai mult, viziunea unei părți implicate în proces este importantă, dar nu joacă un rol primordial. Elementul decisiv constă în a stabili dacă temerile părții interesate pot fi considerate „justificate în mod obiectiv”⁹, de către un observator extern și nepărtinitor, care să nu constate vreun motiv de îngrijorare în acest sens¹⁰.

Tot pe palierul exigenței de independență este așezat și avocatul, ca profesionist cu statut special. În accepțiunea Curții, acestuia îi este recunoscută o poziție centrală în cadrul bunei administrări a justiției, fiind văzut drept intermediar între justițiabili și instanțe¹¹. Mai mult, în temeiul poziției pe care o ocupă, avocatul a fost numit drept „apărător al legii”¹².

⁴ CEDO, Cauza *Bryan c. Regatului Unit* (Cererea nr. 19178/91, Hotărârea din 22 noiembrie 1995), pct. 92.

⁵ CEDO, Cauza *Beaumarin c. Franței* (Cererea nr. 15287/89, Hotărârea din 24 noiembrie 1994), pct. 38.

⁶ CEDO, Cauza *Sramek c. Austriei* (Cererea nr. 8790/79, Hotărârea din 22 octombrie 1994), pct. 42.

⁷ CEDO, Cauza *Klein și alții c. Olandei* (Cererile nr. 39343/98, nr. 39651/98, nr. 43147/98 și nr. 46664/99, Hotărârea din 6 mai 2003), pct. 190; cauza *Findlay c. Regatului Unit* (Cererea nr. 22107/93, Hotărârea din 25 februarie 1997), pct. 73; cauza *Bryan*, citată *supra* (Cap. 1, pct. 2, pag. 4), pct. 37; cauza *Langborger c. Suediei* (Cererea nr. 11179/84, Hotărârea din 22 iunie 1989), pct. 32; cauza *Campbell și Fell c. Regatului Unit* (Cererile nr. 7819/77 și nr. 7878/77, Hotărârea din 28 iunie 1994), pct. 78.

⁸ CEDO, Cauza *Delcourt c. Belgiei* (Cererea nr. 2689/65, Hotărârea din 17 ianuarie 1970), pct. 31.

⁹ CEDO, Cauza *Sacilor – Lormines c. Franței* (Cererea nr. 65411, Hotărârea din 9 noiembrie 2006), pct. 63.

¹⁰ CEDO, Cauza *Clarke c. Regatului Unit* (Cererea nr. 23695/02, Hotărârea din 25 august 2005 – admisibilitate).

¹¹ A se vedea, în acest sens, hotărârile Curții din cauzele *Casado Coca c. Spaniei* (Cererea nr. 15450/89, Hotărârea din 24 februarie 1994), pct. 54, cauza *Schopfer c. Elveției* (Cererea nr. 25405/94, Hotărârea din 20 mai 1998), pct. 29, cauza *Amihalachioaie c. Moldovei* (Cererea nr. 60115/00, Hotărârea din 20 aprilie 2004), pct. 27.

¹² CEDO, Cauza *Andre și alții c. Franței* (Cererea nr. 18603/03, Hotărârea din 24 iulie 2008), pct. 42.

Totodată, datorită acestor calități, el reprezintă un auxiliar al justiției, care asigură trăinicia încrederii particularilor în acțiunile instanțelor de judecată, fapt indispensabil existenței democrației și statului de drept¹³.

La fel ca și în cazul magistraților, nu este îndeajuns ca independența lor să rămână prezentă doar la nivel teoretic, ci este imperios ca aceasta să fie asigurată și în mod concret. De aceea, la fel cum asigură menținerea încrederii persoanelor în activitatea magistraților, avocatul însăși trebuie să afișeze aceeași încredere față de client, prin oferirea unor servicii serioase și calitative (atât cât permite obligația de diligență), în care sinceritatea, promptitudinea, competența, confidențialitatea și integritatea să definească orice activitate specifică profesiei. Asemenea magistraților, avocatul este independent funcțional (în raport cu statul și organele de stat), profesional (în raport cu organele profesiei) și personal (vizavi de clienții săi)¹⁴. În traducere, avocatul trebuie să fie capabil să acționeze în conformitate cu interesul superior al clientului, fără vreo teamă, imixtiune, presiune, control politic sau guvernamental.

Chiar dacă independența avocatului pare că îi atribuie acestuia un drept personal, aceasta se înfățișează, mai degrabă, ca un drept oferit publicului, necesar în scopul protejării statului de drept și, implicit, a puterii judecătorești.

1.3. Imparțialitatea – cerință esențială a probității

În al doilea rând, în sensul art 6 § 1 CEDO, o instanță trebuie să fie imparțială. Curtea definește imparțialitatea în jurisprudența sa ca fiind „lipsa oricărei prejudecăți sau atitudini părtinitoare”, care poate fi analizată în funcție de mai multe criterii, unul subiectiv, ținându-se seama de convingerea personală și comportamentul judecătorului, adică dacă acesta a demonstrat subiectivism sau prejudecăți personale în cauză; și unul obiectiv, care constă în a determina dacă instanța a oferit, în special prin compunerea sa, suficiente garanții pentru a exclude orice îndoială legitimă cu privire la imparțialitatea sa¹⁵. În majoritatea situațiilor în care a fost invocată

¹³ CEDO, Cauza *Nikula c. Finlandei* (Cererea nr. 31611/96, Hotărârea din 21 martie 2002), pct. 45, cauza *Mor c. Franței* (Cererea nr. 28198/09, Hotărârea din 15 decembrie 2011), pct. 42.

¹⁴ A se vedea, de exemplu, Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat în România, republicată (M.Of. 440 din 2018.05.24).

¹⁵ CEDO, Cauza *Kyprianou c. Ciprului* (Cererea nr. 73797/01, Hotărârea din 15 decembrie 2005), pct. 118; cauza *Micallef c. Maltei* (Cererea nr. 17056/06, Hotărârea din 15 octombrie 2009), pct. 93 – 101; cauza *Nicholas c. Ciprului* (Cererea nr. 63246/10, Hotărârea din 9 ianuarie 2018), pct. 49.

imparțialitatea, s-a folosit criteriul obiectiv, ca și o garanție suplimentară în cazul în care este anevoioasă obținerea dovezilor cu ajutorul cărora să fie respinsă prezumția de imparțialitate¹⁶.

2. Conexiuni între profesii bazate pe independență și imparțialitate. Probleme de etică profesională

Așa cum am învederat mai sus, într-un stat democratic, instanțele de judecată trebuie să se bucure de prezumția de încredere din partea justițiabilului¹⁷, încredere bazată pe convingerea că acesta va beneficia de cele mai înalte standarde de conduită, nepărtinire și profesionalism. Dacă această încredere se clatină, ajungând ulterior să fie desființată, este necesară înlocuirea imediată a magistratului¹⁸.

În ceea ce privește avocații, nu se poate afirma că aceștia se supun aceluiași rigori ale imparțialității ca și magistrații, datorită calității lor funcționale. Avocatul reprezintă interesele unei persoane în proces, fapt ce înseamnă că îi acceptă crezul, că militează diligent pentru tranșarea litigiului în favoarea clientului său. Totuși, nu poate fi lăsată deoparte mențiunea că avocatul are obligația de a-i prezenta clientului mijloacele și soluțiile legale la problemele ridicate de către acesta, fiind deopotrivă total lipsită de etică oferirea de soluții care nu corespund dispozițiilor legislative în vigoare, doar pentru a accede la beneficii financiare sau alte avantaje din partea clientului.

Relațiile dintre avocați și magistrați reprezintă un subiect destul de sensibil, abordat în modalități diverse, care depind într-o oarecare măsură de convingerile personale și de care parte a baricadei se situează emițătorul informațiilor. Este evident că fiecare dintre cele două profesii este importantă și își are locul bine înfipt în îndeplinirea justiției, însă faptul de care se ține cont cel mai puțin este că acest rol al lor nu este unul atât de diferit pe cum s-ar părea la o primă vedere. Asistăm din ce în ce mai mult la o luptă a orgoliilor și la crearea unor discrepante tot mai adânci între cele două categorii, datorate, în opinia mea, tocmai faptului că independența și imparțialitatea sunt duse la extrem, ajungând să îngroape țelul comun care stă la baza exercitării acestor funcții:

¹⁶ CEDO, Cauza *Pullar c. Regatului Unit* (Cererea nr. 22399/93, Hotărârea din 10 iunie 1996), pct. 32.

¹⁷ CEDO, Cauza *Le Compte, Van Leuven și de Meyere c. Belgiei* (Cererile nr. 6878/75 și nr. 7238/75, Hotărârea din 23 iunie 1981), pct. 58.

¹⁸ CEDO, Cauza *Micallef*, citată *supra* (Cap. 1.3, pag. 5), pct. 95 și 101.

asigurarea și garantarea drepturilor, intereselor și libertăților persoanelor, într-un cadru legal obiectiv și contradictoriu, în termen rezonabil, optim și previzibil.

Tocmai pentru a nu fi blamați că nu respectă valorile profesionale, unii dintre magistrați și/sau avocați preferă izolaționismul profesional sau personal, după caz, fapt care divaghează însăși de la scopul esențial al actului de justiție și de la interesul superior al individului. Această situație ridică unele probleme de etică, probleme care nu pot fi ignorate prin adoptarea de poziții ostile sau pasive.

Un magistrat sau avocat nu poate trăi în autarhie față de societatea în care ființează, iar pentru a da dovadă de standarde etice, nu este niciodată îndestulător să respecte rigorile legii și deontologiei. În acest sens, Curtea de la Strasbourg a avut în vedere că nu constituie o îndoială suficientă, justificată și obiectivă cu privire la imparțialitatea magistratului și avocatului faptul că se cunosc, în calitate de confrăți sau că își desfășoară ocupația în aceeași clădire¹⁹. Atâta timp cât aceștia sunt egali și independenți unul față de celălalt în activitățile desfășurate, acest fapt nu poate avea consecințe negative asupra transparenței și corectitudinii lor, iar principiul secretului profesional este în deplină siguranță și nu este cu nimic afectat.

Una din ramurile eticii profesionale ține și de comunicarea eficientă cu ceilalți participanți la actul de justiție. Tocmai de aceea a avea un comportament tolerant, civilizată, bazat pe comunicare, înțelegere, deschidere spre nou și chiar o anumită empatie reciprocă reprezintă ingredientul (paradoxal) pentru atingerea celor mai înalte standarde de independență și imparțialitate. Așa cum am afirmat, cele două principii se manifestă față de celelalte autorități sau profesii, însă nu până la momentul în care această latură îngroapă total exercitarea lor vizavi de justițiabili.

Din punctul meu de vedere, a da dovadă de o comunicare deficitară, o lipsă de înțelegere și colegialitate față de ceilalți actori ai justiției denotă o lipsă gravă de profesionalism, fapt ce generează, în timp, pierderea ireversibilă a încrederii și respectului cetățeanului pentru sistemul judiciar în integralitatea lui. Un magistrat nu va fi niciodată mai integru și mai obiectiv dacă evită cu orice preț tangențele cu avocatul, iar un avocat nu va fi cu nimic mai presus acestuia dacă în fața clientului său manifestă un comportament ostil și defăimător la adresa magistratului și la modalitatea în care acesta își desfășoară activitatea.

¹⁹ CEDO, Cauza *Stech – Risch și alții c. Liechtenstein-ului* (Cererea nr. 63151/00, Hotărârea din 19 mai 2005), pct. 48.

3. Limite ale exercitării legăturilor dintre magistrați și avocați

Este evident că într-un sistem eficient și democratic, legăturile dintre magistrați sau avocați trebuie să existe și să fie valorificate. Care este, însă, granița până la care ele trebuie să fie tolerate? Afectează ele independența și imparțialitatea profesiilor?

3.1. Circumstanțe personale

În primul rând, cele mai multe dispute se nasc din situațiile personale. Există situații în care magistrații și avocații sunt rude sau dezvoltă relații de prietenie. În mod cert, un magistrat poate să fie prieten cu un avocat câtă vreme legătura lor se încadrează în limite legale și morale. Aceste prietenii există fără îndoială în rândul „vieții la curte”²⁰ pornind, spre exemplu, de la simpla premisă că unii magistrați și avocați pot să își schimbe între ei domeniile de activitate. Cu toate acestea, de cele mai multe ori, aceste relații sunt privite cu scepticism, iar din ce în ce mai multe persoane, din interior sau exterior, fără a se baza neapărat pe dovezi pertinente și temeinice, proliferază ideea că legăturile de sânge ori simpatiile dintre astfel de profesioniști au ca finalitate eludarea dispozițiilor legale prin soluționarea într-o anumite modalitate a unor litigii, favorabilă uneia sau alteia dintre părți.

Acest lucru duce oarecum la o cădere în derizoriu, fiindcă adesea respectivul tipar de gândire îndeamnă, pe de o parte, magistrații sau avocații să prefere izolarea socială în detrimentul colaborării și confraternității, și, pe de altă parte, împinge individul să generalizeze opinii izolate, lipsite de fundament în majoritatea cazurilor. Este de la sine înțeles că astfel de situații nu sunt deloc dezirabile, având în ultima vreme o înrâurire covârșitoare asupra cetățeanului care își pierde convingerea de a căuta și găsi dreptatea la instanțele de judecată, preferând să rămână pasiv și să lase unele situații nerezolvate, în speranța că lucrurile se vor rezolva de la sine sau prin a arunca mingea generațiilor viitoare.

În această accepțiune se situează și Curtea, care a apreciat că nu reprezintă *eo ipso* o încălcare a imparțialității, fără alte elemente concrete, faptul că magistratul are legături de rudenie cu un membru al societății de avocatură care reprezintă una dintre părți într-un litigiu dedus

²⁰ Aluzie la romanul *E. Ene – Corbeanu*, Viața la curte, Ed. RAO Distribuție, București, 2019.

judecării²¹. Ceea ce ar dirija spre o ingerință ar fi dacă membrul de familie al magistratului ar fi fost implicat în proces, fapt ce ar conduce la atribuirea către acesta a unui posibil avantaj material. De asemenea, ar trebui să se țină cont de poziția sa în societate, dimensiunile societății și structura sa internă de organizare, precum și de gradul de importanță al soluționării cauzei respective pentru societate²². Spre exemplu, faptul că fiul unui judecător care soluționa cauza a avut legături profesionale de subordonare foarte strânse cu avocații uneia dintre părți, a compromis în final principiul imparțialității instanței de judecată²³.

3.2. Îngrădiri profesionale

În al doilea rând, nu pot fi neglijate nici relațiile profesionale dintre magistrați și avocați. Curtea constată că în unele cazuri, magnitudinea acestora poate avea o anume influență asupra imparțialității și independenței profesiilor. O viziune interesantă în acest sens o reprezintă situația unor state mai mici, cu referire la care Curtea a concluzionat că nu reprezintă o încălcare faptul că un avocat desfășoară cu jumătate de normă și o altă activitate, cum ar fi cea de judecător²⁴, însă, pentru a nu crea o incompatibilitate, persoana care exercită respectivele profesii trebuie să o facă în așa fel încât ele să nu se întrepătrundă, respectiv să nu uzeze de ambele calități în aceeași cauză²⁵. Curtea adoptă o asemenea optică tocmai pentru a nu paraliza sistemele juridice ale statelor și a nu afecta buna administrare a justiției²⁶, prin impunerea unor rigori mult prea stricte în legislație. În orice caz, este de prisos să se menționeze că în statele mai mari, este universal acceptat că cele două profesii nu pot fi exercitate niciodată simultan, ci doar succesiv, prin îmbrățișarea de către avocat a funcției de magistrat sau invers, deoarece, din punct de vedere legal, calitățile nu se vor putea suprapune în timp.

²¹ CEDO, Cauza *Ramjack c. Croației* (Cererea nr. 5856/13, Hotărârea din 27 iunie 2017), pct. 29.

²² CEDO, Cauza *Nicholas c. Ciprului*, citată *supra* (Cap. 1.3, pag. 5), pct. 62.

²³ CEDO, Cauza *Ramjack c. Croației*, menționată *supra* (Cap. 3.2, pag. 9), pct. 38.

²⁴ CEDO, Cauza *Stech – Risch și alții c. Liechtensteinului*, amintită *supra* (Cap. 2, pag. 7), pct. 39.

²⁵ CEDO, Cauza *Wettstein c. Elveției* (Cererea nr. 33958/96, Hotărârea din 21 decembrie 2000), pct. 47 – 48, respectiv cauza *Mežnarić c. Croației* (Cererea nr. 71615/01, Hotărârea din 15 iulie 2005), în care se constată o violare a Articolului 6 prin prisma faptului că în același proces, judecătorul a suprapus și calitatea de avocat al părții adverse.

²⁶ În legătură cu problema recuzării unui judecător din complet, pe motiv de imparțialitate, a se vedea CEDO, Cauza *A.K. c. Liechtensteinului* (Cererea nr. 38191/12, Hotărârea din 9 iulie 2015), pct. 64 și pct. 82, respectiv cauza *Nicholas c. Ciprului*, citată *supra* (Cap. 1.3, pag. 5), pct. 63.

4. Concluzii

Chiar dacă se dă întâietate laturii profesionale, relațiile dintre magistrați și avocați nu sunt doar standarde de etică. Relațiile dintre magistrați și avocați nu sunt doar principii. Magistratul și avocatul sunt oameni. Ei, la fel ca noi toți, au zile bune și mai puțin bune, dispoziții plăcute și stări de spirit supărătoare. În principal, aceștia sunt supuși și expuși în egală măsură nesiguranței și fragilității umane, însă stăruie onorabil să își îndeplinească datoria față de cei care le-au acordat nădejdea unui viitor mai bun.

Această nădejde, în cazul avocatului, reprezintă ceva mai mult decât strădania de a atinge rezultatul așteptat de clientul său, anume obligația de a lupta pentru demnitatea administrării justiției și pentru percepția realistă a legii de către comunitate. În ceea ce privește magistratul, încrederea nu presupune doar pronunțarea unei hotărâri drepte, ci legământul de a coordona o judecată dreaptă, astfel încât deciziile sale să inspire integritate și conștiinciozitate, chiar dacă sunt considerate corecte sau mai puțin corecte de către părțile litigante.

În îndeplinirea acestor profesii cu noblețe și rigurozitate, magistratul este îndrituit la versiunea cea mai bună a avocatului, iar avocatul este îndrituit la versiunea cea mai bună a magistratului. Pentru ca aceste standarde să fie atinse, este important ca fiecare dintre ei să fie conștienți că lucrează egal asupra îndeplinirii unei responsabilități comune: binele public și succesul actului de justiție.